

АСЕН РАЗЦВЕТНИКОВ ЦВЕТЯ

chitanka.info

Николаю Николкевичу Ш-ву

1

*Аз чаках те. Самичък по пустата алея,
аз бродех под напева на есенни листа
и болестно потръпвах, излекичко облъхван
от ледните въздишки на вехнещи листа.
Аз чаках те, безумна — защо не дойде ти?*

*Аз чаках те. И бавно на моя ден последен
угаснаха лъчите в пурпурна мъгла,
и ранна нощ безшумно крилата си разпери,
а аз те чаках още, с набедена глава.
Аз чаках те, безумна — защо не дойде ти?*

2

*Зловещо вият вихри на есен нежелана,
и мярно тракат капки по тъмните стъкла,
подай горещи устни за трепетна целувка,
и нека вън докапват последните листа!*

*Ний млади сме! — На младост во сладката забрава
не сетихме как есен неждана долетя;
полъхва хлад и влага от голите баури,
а мълком ние чезнем за слънце и цветя.*

*Ти горестно се взираш през тъмния прозорец
и чезне твоя поглед в привечерна мъгла...
Ний млади сме! — Дай устни за трепетна целувка
и нека вън докапват последните листа!*

Студена зима — бяла зима.
 Завива вихърът в нощта.
 И клонки — пръсти помразени,
 почукват в ледени стъкла.

Примигва лампата сънливо,
 душата чезне в самота.
 И шепнат хиляди проклетия
 за теб жадуващи уста.

Дочувам сякаш вълна жалби
 и плач по свехнала мечта.
 Студена зима — бяла зима,
 ридае вихърът в нощта.

Увехват те — мечтите, с които аз накитих
 челото ти, о блен на моите младини.
 Увехват те — мечтите, изчезват, както дните,
 умиращи безшумно зад сини планини.

И бавно ти пристъпваш, заплакала, смутена,
 и всяка твоя стъпка от мене те дели...
 Кълна се в твоите вопли, безумнице сломена,
 за всичко туй едничка виновница си ти!

Аз жадно те полюбих, за обич гръд разтворих,
 изтръгна ти от мене ненужни теб сълзи!
 В гърдите ми запали ти хиляди желанья
 и в своето безумье без жалост ги срази.

И вехне той — венеца връх твоите косици
 и бавно ти изчезваш във тъмни далнини...
 И вехнат те — мечтите, умират както дните —
 на мойта ранна младост безрадостните дни...

*Погаснаха зарите на моите дни броени,
и мрак е и пустиня в моите гърди.
Аз любих и разлюбих и днес съм сам-самичък
со своите безчетни неволи и беди.*

*Аз тъй съм млад и малък, дете бях вчера още,
а вече съм погребал аз своите мечти —
и няма нивга вече цветя да се разцъфнат
във ледната пустиня на моите гърди.*

*Когато звездна вечер припадне над полята,
и летний ден дочезва зад сини планини,
на моя гроб забравен под тъмните дървета
ела, сестрице моя, и тихо приседни.*

*Прохладният вечерник, от дневен сън възсепнат,
мечтателно ще гали припламнали страни,
и тихичко липите в тъмата ще ти шепнат
печалната легенда на моите скръбни дни...*

*Мое малко, свидно цвете,
сетен блян на сетни дни,
ти умираш в жад и пламък,
аз — сред ледени стени.*

*В ранно утро жадни устни
за росица ти разкри —
в ранна младост аз разтворих
за любов и плам гърди.*

*Мое малко, свидно цвете,
сетен блян на сетни дни,*

ти умираш в жад и пламък,
аз сред ледени стени.

8

Нощта е бледна, замечтана,
листата шушнат си със жал;
стоя самин в студена стая —
кой би тъгата ми разбрал?

Навред край мен са чужди хора,
В света залитнали без свяс,
и няма никой мен да люби,
и никого не любя аз.

И в родний край отдавна вече
за мен е споменът узрял,
а може би и нивга някой
за мене там не е милял.

Гори гърдите една рана,
горчив е моя скръбен дял.
Нощта е бледна, замечтана —
кой би тъгата ми разбрал?

9

Цветята мрат — сиротните цветенца
от ледний дъх на есенната вечер...
Самин съм аз. И гледам през стъклата:
умрял е зад баири болний ден.
Безшумно мрак припада над земята —
дали ще блесне слънцето за мен?

Едва проблясват капки по стъклата —
сълзи са туй за бледний мъртъв ден.
И тихичко покрива мрак земята...
Дали цветя ще цъфнат пак за мен?

*Цветята мрат — сиротните цветенца —
от ледний дъх на есенната вечер...*

10

*Недей, недей...
Отдавна веч сърцето ми е чуждо
за твоите усмивки и сълзи.
Напразно ти се мъчиш да възвърнеш
младенчески несбъднати мечти.*

*В душата ми, където ти бе слънце,
угаснаха последните зари,
и в моя храм, де беше ти царица,
отдавна веч безвластие цари.
Недей, недей...*

11

*Аз съм сам-самичък сред полята.
Морний ден на залез веч клони.
Нейде там синеят планините —
свиден блен от миналите дни.*

*Тихо нещо шепнат ми листата,
и умилно кимат ми цветя...
Мен са чужди техните привети,
мен са чужди родните поля...*

12

*Триви, изсъхнали триви
покриват твоя гроб.
О, майко,
не дойдох аз поклон да поднеса
на твоя прах свещен. —
Утеха дойдох аз да диря,
аз дойдох да те питам, майко
защо си ме в света оставила самин?*

Скръб, черна скръб
душата ми потиска.
Измами ме животът, майко!
Без жалост ми окъса той мечтите —
на моята душа цъфтящите мечти.

И днес къде? Безцелно аз блуждая
на божий свят по ширните поля
и нямам път, и нямам капка вяра
во своите измъчени гърди.
О, майко, дай ответ: какво, какво да сторя аз,
когато ти остави тук самин?

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.